

Publicerad 2024-03-31 22:09 av lodjuret/seglare

Läs inte den här lilla skrivövningen, det är bara uppsjungning inför att sjunga nationalsången medan jag står i badrummet och borstar tänderna, emedan det är en sådan utmaning att försöka minnas orden i den sången.

Jag bara måste få sista ordet

Jag måste få sista ordet

JAG måste få sista ordet

Jag måste FÅ sista ordet

Jag måste få SISTA ordet

Jag MÅSTE få sista ordet

Sista ORDET måste få jag

Sedan tonar testbilden in i bakhuvudets minneslucka.

För i teve är det numera svårt att få in testbilden.

Har den bilden då spelat ut sin roll,

ställer sig vetenskapen i Kiruna frågande till.

Vad säger egentligen professor Ulla Andersson

om detta så tidstypiska fenomen.

Det får vi nog aldrig veta

emedan det är helg, hon gått på lunch

tvärs över staden till en grillkiosk för att köpa

och inmundiga något som skall få platsa i krävan.

Dock hinner hon aldrig dit eftersom en mopedist

kommer runt hörnet i minst sextio knyck,

kör på professorn,

varpå mopedisten själv flyger de åtta

metrarna fram till Ottossons blomsteraffär,

krossar rutan med ena axeln och hjälmen samt

demolerar fullständigt hela skyltningen innanför.

Mopeden blir i sin tur föremål för ringaktning av en

lastbil med släp som kommer ner för backen
och krossar cykeln
under sina väldiga hjul.

Ulla Anderasson visar ytterst svaga livstecken
och dör redan i ambulansen
som anländer dit först efter att ha hämtat
upp och avpolleterat mopedisten på sjukhuset.

Det gäller att prioritera. I ambulansen stiger
Ulla Anderssons ande mot taket i bilen och hon ser
sig själv ligga på bären.

Medan en man lutar sig över henne likt prinsen
över Törnrosa och kysser henne.
Åtminstone ser det så ut, här uppifrån.

Men kanske är det inte en sådan där lixskändare
det är frågan om här,
vilken skulle tända på att kyssa lik, utan om ett
återupplivningsförsök.

Ulla är död i hela trettionio sekunder innan hjärtat
reagerar på massagen från mannens händer
och hon svopp, sugts ner i kroppen igen
vilken vaknar och bligar på den
unge och vackre mannen vid hennes sida.

Tänk vad, att bli kysst tillbaka till livet.
Nämen hallå där, någon kyss var det ju faktiskt inte.
Det var en sådan där som mer refexartad
insats som den unge och stilige mannen
övat på några gånger i levande livet redan.

Senare samma sommar står Ulla Andersson brud
bredvid sin tillkommande, vilken axlat om
till brevbärare efter att ha slutat som
ambulanspersonal för att inte göra bruden
svartsjuk på alla dess kyssar
av främmande människor i ambulansen.

(Texten har legat till sig i utkast sedan 2012 09 22)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten